

Digtsamlingen er skrevet af en 41-årig folkeskolelærer, der er blevet ramt af en godartet hjernesvulst (meningeom), og dermed er hun også blevet ramt af medfølgende ændringer i hjerne, identitet og (arbejds)liv.

Digtene beskriver de forandringer, som jeg'et gennemgår fra diagnosen stilles, under operationen og sygdomsforløbet, samt efterfølgende, når hun skal tilpasse sig det nye liv med en "anden" hjerne. I bogen er der inddraget kortfattede faglige beskrivelser af f.eks. meningeom, hjerneskade og identitet fra hhv. hjernekirurg og to neuropsykologer.

Digtene er korte og dagbogslignende, skrevet som stream of consciousness. Formmæssigt er digtene opstillet med knækkede linjer uden fast rim eller form. De er opdelt i tre afsnit (Det uventede, Det uvante og Det nye) og følger tiden kronologisk. Mellem og efter disse afsnit følger faglige afsnit fra hjernekirurgen og neuropsykologer, således at tekstformerne veksler. Det skaber en dokumentarisk effekt, hvor digtene netop får tilsnit som illustration eller dagbog over de læge- og psykologfaglige beskrivelser, som en slags hjerneskadens fænomenologi.

Digtene fremstår stærkest i den sidste del, hvor jeg'et reflekterer, over hvordan livet ser ud på den anden side, hvor identiteten forandres i takt med erkendelser af, hvordan det kan opleves at der er langt mellem det at ville og at kunne.

Men at det samtidig kan være svært i mødet med andre, når skaden er usynlig, og når hovedpersonen ej heller "kun" er uarbejdsdygtig, men har et svingende funktionsniveau, der kan være svært for omgivelserne at forstå. Herunder hvordan uvished, skam, sorg og utålmodighed også til tider overskygger taknemmeligheden over at stå tilbage med livet i behold – fordi det er et andet liv, end det der var før. Denne tematik kan formentlig vække genklang hos mennesker med mange forskellige andre "usynlige" sygdomme – psykiske lidelser, stress og andre problematikker, som vi psykologer ofte støder på. Dermed mener jeg, at bogen kan anvendes bredt som spejl for følelser af afmagt, frustration, men også til tider håb og opmuntring hos mange forskellige modtagere.

Anmeldt af Iben Indra Dons, autoriseret psykolog i privat praksis